

Aansluiting Veiligheidshuizen-ZSM

Stand van zaken april/mei 2014

Uitvraag op verzoek van de regioburgemeesters

Regioburgemeesters

Inhoud

Inleiding	2
Werken volgens het Landelijk Kader	3
Wordt er gewerkt volgens het Landelijk Kader?	3
Voldoet het Landelijk Kader?	3
Gemeenschappelijk beeld	5
Is er in de regio een gemeenschappelijk beeld van de partners over welke casuïstiek in het Veiligheidshuis aan de orde komt?	5
Biedt het Landelijk Kader voldoende handvatten in de praktijk?	5
Instroom casuïstiek in Veiligheidshuis	6
Herkent u het beeld dat complexe, ketenoverstijgende problematiek het Veiligheidshuis niet bereikt?	6
Welke reden ligt hier naar uw mening (vermoedelijk) aan ten grondslag?	6
Welke afspraken zijn er in het Veiligheidshuis gemaakt die als leidende principes dienen voor de instroom van zaken?	7
Wat is de procentuele verdeling van aangedragen casuïstiek door de verschillende partners?	7
Partners van het Veiligheidshuis	8
Zijn alle partners (fysiek) aanwezig wanneer hun inbreng nodig is?	8
Welke partner(s) is/zijn niet (fysiek) aanwezig wanneer hun inbreng nodig is en wanneer wordt deze partner dan gemist?	8
Conclusies	9

Inleiding

In de domeinen waar de Veiligheidshuizen opereren, vinden verschillende verschuivingen plaats. Zo is er sprake van een decentralisatiebeweging waarbij gemeenten steeds meer verantwoordelijkheden krijgen in het zorg- en veiligheidsdomein, zoals de decentralisatie van de jeugdzorg. Ook in de strafrechtketen is sprake van een verschuiving door de invoering van ZSM¹. Waar de Veiligheidshuizen zich richten op de gezamenlijke aanpak van complexe problematiek, heeft ZSM als doel om veelvoorkomende criminaliteit (relatief eenvoudige misdrijven) snel en simpel af te doen. Binnen ZSM werken justitiepartners nauw samen.

In de praktijk kan de snelle afhandeling door ZSM echter tot problemen leiden wanneer deze zaken betrekking hebben op personen met complexe problematiek, waarop ook interventies worden ingezet op basis van een plan van aanpak opgesteld binnen het Veiligheidshuis.

Om de aansluiting tussen de ZSM-werkwijze en de aanpak van complexe casuïstiek binnen de Veiligheidshuizen goed te laten lopen, is er begin 2013 een ontwikkelteam ingesteld door het Programmateam ZSM van het Openbaar Ministerie en het ministerie van Veiligheid en Justitie. Het doel hiervan was de ontwikkeling van een landelijke uniforme werkwijze voor de verbinding tussen ZSM en Veiligheidshuis en deze werkwijze te toetsen in de praktijk. Deze werkwijze wordt momenteel getest in een viertal pilots (Zeeland-West-Brabant, Midden-Nederland, Rotterdam en Oost-Nederland). Ten behoeve van de begeleiding van deze pilots is een bestuurlijke commissie ingericht, waarin ook een aantal burgemeesters zitting heeft. In deze commissie zijn enkele strategische vraagstukken aan de orde gekomen die gaan over een goede aansluiting tussen de ZSM-werkwijze en de Veiligheidshuizen. Deze strategische vragen hebben te maken met het werken met het Landelijk Kader, de instroom van casuïstiek in de Veiligheidshuizen, de definitie van complexe en ketenoverstijgende problematiek en de gewenste aanwezigheid van partners in het Veiligheidshuis.

Om meer inzicht te krijgen in de ontwikkelingen hebben de regioburgemeesters hun Veiligheidshuizen een aantal vragen voorgelegd. Het resultaat van deze inventarisatie dient als input voor de bestuurders in de begeleidingscommissie en zal vervolgens ook worden besproken in het overleg van de regioburgemeesters.

De uitvraag heeft in april/mei 2014 plaatsgevonden in de tien regio's bij alle 34 Veiligheidshuizen. Van de 34 Veiligheidshuizen hebben 26 gereageerd. De Veiligheidshuizen die niet hebben gereageerd betreffen drie Veiligheidshuizen in Zeeland- West-Brabant, vier in Oost-Nederland en één in Noord- Holland. Van de 26 Veiligheidshuizen die hebben gereageerd, hebben de meeste het meegestuurde format ingevuld. Midden-Nederland heeft ervoor gekozen om niet per Veiligheidshuis het format in te vullen, maar door middel van een brief de vragen in algemene zin te beantwoorden.

Opmerking: Door afrondingsverschillen tellen de percentages niet overal op tot 100.

¹ ZSM staat voor 'Zo Slim, Simpel, Samen, Selectief en Samenlevingsgericht Mogelijk' en is een selectie- en afdoeningstafel voor eenvoudige misdrijven waar snel simpele interventies worden opgelegd. Deze afdoening vindt plaats binnen 6 uur of 3 dagen.

Werken volgens het Landelijk Kader

Sinds 1 januari 2013 is de regie op de Veiligheidshuizen verschoven van het Rijk naar de gemeenten. Daarmee hebben de gemeenten de verantwoordelijkheid gekregen voor de coördinatie op de regionale samenwerking in het Veiligheidshuis.

Vanuit een behoefte aan helderheid over het gewenste perspectief van de doorontwikkeling van de Veiligheidshuizen is in februari 2013 het Landelijk Kader Veiligheidshuizen gemaakt en vastgesteld door en voor alle betrokken landelijke partners. Dit kader beschrijft het gedeelde perspectief van de Veiligheidshuizen, op basis waarvan in alle regio's door gemeenten en partners vervolgens zelf wordt bepaald waar, hoe en met wie de Veiligheidshuizen verder vorm krijgen.

De Veiligheidshuizen maken in lijn met het Landelijk Kader Veiligheidshuizen een ontwikkeling door naar het leveren van maatwerk voor complexe, ketenoverstijgende problematiek. Deze ontwikkeling houdt o.a. in dat de instroom niet meer sec op basis van doelgroepen plaatsvindt, maar dat er kritisch wordt gekeken naar de complexiteit van de problematiek.

Wordt er gewerkt volgens het Landelijk Kader?

De Veiligheidshuizen kregen de vraag voorgelegd of er in het Veiligheidshuis wordt gewerkt volgens het Landelijk Kader.

52% van de respondenten geeft aan dat zij het kader volledig volgen. Een aantal hiervan geeft aan nog wel op zoek te zijn naar een passende balans tussen het Landelijk Kader en de gewenste 'couleur locale'.

43% van de respondenten geeft aan het landelijk kader grotendeels te volgen. Eén veiligheidshuis spreekt over 'grotendeels' omdat zij in de transitie zitten naar het volledig toepassen van het Landelijk Kader. Voor de overige veiligheidshuizen die spreken over 'grotendeels' geldt dat het landelijk kader wel gevolgd wordt waar het gaat om selectie van complexe, ketenoverstijgende problematiek (dé taak van het Veiligheidshuis volgens het Landelijk Kader), maar dat daarnaast bij het Veiligheidshuis ook andere taken neergelegd worden.

4% slechts geeft aan het landelijk kader vooralsnog niet te volgen. Het voornemen is er wel, maar zij zijn in een transitie.

Voldoet het Landelijk Kader?

Op de vraag of het Landelijk Kader voldoet aan de behoefte en of er knelpunten ervaren worden gaf 32% van de respondenten aan dat er voldaan werd aan de behoefte en dat zij geen knelpunten ervaren. Daarbij was 14% wel van mening dat het legitiem is dat gemeenten ook andere behoeften stellen die wellicht niet precies in het Landelijk Kader passen.

18% gaf als antwoord 'ja en nee' (dit was overigens geen antwoordcategorie). Daarbij werd als toelichting gegeven dat het kader voldoet aan de verwachtingen voor wat betreft het aanscherpen van criteria t.a.v. welke casussen wel en niet worden opgepakt. Tegelijkertijd stelt men vast dat het Veiligheidshuis is ontstaan vanuit de gezamenlijke behoefte tot samenwerking, die zich niet landelijk laat sturen, maar vooral gericht is op de lokale behoefte en noodzaak. Verder gaven elf Veiligheidshuizen (42 procent) aan dat zij knelpunten ervaren. De volgende punten werden opgemerkt:

- Het Landelijk Kader correspondeert niet altijd met de bestuurlijke prioriteiten in een veiligheidsplan. Veiligheidshuizen vinden het legitiem dat gemeenten ook andere

behoeften stellen die wellicht niet in het Landelijk Kader passen. Per slot financieren gemeenten voor een groot deel het Veiligheidshuis. Daarom zijn op onderdelen andere keuzes gemaakt of criteria toegevoegd. Een criterium betreft bijvoorbeeld het aansluiten bij de veiligheidsproblematiek in de regio (zoals overvallen, woninginbraken, huiselijk geweld etc.). Dit criterium is benoemd om ook casuïstiek van de kleinere gemeenten aan bod te kunnen laten komen. Dit helpt voor de bestuurlijke focus/commitment en daardoor het effectiever oplossen van problemen.

- In veel regio's is ervoor gekozen om de operationele uitvoering en/of het screeningsoverleg van de aanpak huiselijk geweld en de coördinatie BIJ-aanpak (Bestuurlijk Informatie Justitiabelen) bij Veiligheidshuizen onder te brengen. De coördinatie van de nazorg ex-gedetineerden is zelfs voor 90 procent ondergebracht bij Veiligheidshuizen. Het is hierbij overigens wel van belang te melden dat deze activiteiten ondergebracht zijn in het gebouw van het Veiligheidshuis, maar dat dit niet altijd onderdeel uitmaakt van het Veiligheidshuis. Zo wordt er ruimte geboden voor zaken die niet per definitie (op basis van de complexiteit van de problematiek) in het Veiligheidshuis thuishoren, maar waarvoor het bestaande netwerk van het Veiligheidshuis wel een efficiënt construct is om casuïstiek in de keten lokaal aan te pakken.

Hoewel bij dit onderwerp gevraagd werd naar eventuele knelpunten met betrekking tot het Landelijk Kader, werden er ook knelpunten aangedragen die daar niet rechtstreeks mee te maken hebben:

- Een aantal ontwikkelingen is van wezenlijke invloed op de functie van het Veiligheidshuis. Dit betreft o.a. de decentralisaties en de herinrichting van het sociaal domein. Zo is dus het sociaal domein nog niet overal gereed om de minder complexe casuïstiek - die volgens het Landelijk Kader niet hoort binnen het Veiligheidshuis - over te nemen.
- Als knelpunt werd ook aangedragen dat GCOS (het casus ondersteunend systeem van Veiligheidshuizen) niet is afgestemd op de systeemgerichte aanpak/maatwerkaanpak.
- Verder ervaren Veiligheidshuizen knelpunten betreffende de privacywetgeving.

Gemeenschappelijk beeld

Is er in de regio een gezamenlijk beeld van de partners over welke casuïstiek in het Veiligheidshuis aan de orde komt?

74% van de Veiligheidshuizen is van mening dat er in de regio een gezamenlijk beeld bij de partners bestaat, inclusief de strafrechtelijke partners, over welke complexe casuïstiek in het Veiligheidshuis aan de orde moet komen.

Biedt het Landelijk Kader voldoende handvatten voor de praktijk?

Op de vraag of het Landelijk Kader voldoende handvatten voor de praktijk biedt, antwoordde 70% van de respondenten met 'ja'. Veel Veiligheidshuizen geven bij deze vraag aan dat het kader wordt beschouwd als een leidraad en niet als een keurslijf of verplichting. De Veiligheidshuizen interpreteren het kritisch selecteren verschillend. Voor het ene Veiligheidshuis betekent dit dat er een iets strengere selectie plaatsvindt, voor een ander Veiligheidshuis betekent het een veel strengere selectie, door de implementatie van een Top X aanpak. Een andere reden waarom men het kader niet als een verplichting ziet, is omdat uniforme criteria niet altijd eenvoudig toepasbaar zijn voor elke situatie. Problemen in de praktijk zijn lastig op voorhand te definiëren. Voorbeelden die worden aangedragen zijn:

- De impact van een strafbaar feit kan groter zijn in een kleine gemeente of plattelandsgemeente dan in een grotere gemeente. Daarom kan wat in een grotere gemeente niet als complex wordt ervaren, in een kleinere gemeente wel als complex worden gezien.
- Er kan sprake zijn van een complex verhaal dat toch niet aan de criteria van het Veiligheidshuis voldoet, zoals een verslaafde veelpleger zonder huisvesting die een fietsendiefstal heeft gepleegd.
- De ene verdachte is de andere niet. Een verslaafde veelpleger kent een andere dynamiek en problematiek dan een jeugdige delinquent. Uniforme criteria zijn daardoor niet altijd eenvoudig toepasbaar.

Instroom casuïstiek in Veiligheidshuis

Herkent u het beeld dat complexe, ketenoverstijgende problematiek het Veiligheidshuis niet bereikt?

70% van de respondenten herkent het beeld dat casuïstiek het Veiligheidshuis niet bereikt, terwijl het wel complexe, ketenoverstijgende problematiek betrof. In de praktijk neemt de instroom van 'standaard zaken' bij Veiligheidshuizen af. Deels is dit te verklaren doordat sinds begin 2013 steeds meer Veiligheidshuizen werken volgens het Landelijk Kader Veiligheidshuizen. Dit wordt door de respondenten echter maar als een deel van de verklaring gezien. "Met name agendering/doorverwijzing vanuit ZSM vindt minder plaats dan mag worden verwacht", aldus de Veiligheidshuizen.

Welke reden ligt hier naar uw mening (vermoedelijk) aan ten grondslag?

De reden die door de respondenten wordt gegeven is dat de informatievoorziening vanuit ZSM nog onvoldoende is ingesteld op de buitenwereld. Daarbij wordt opgemerkt dat dit te maken heeft/kan hebben met o.a. de reorganisatie van processen, waardoor strak wordt vastgehouden aan de werkwijze van ZSM en weinig oog is voor wat nog meer kan en wat in gezamenlijkheid kan met andere partners buiten de strafrechtketen. Ook wordt opgemerkt dat dit te maken heeft met onbekendheid met de mogelijkheden van het Veiligheidshuis.

De meeste Veiligheidshuizen hadden de verwachting dat ZSM (vooral bij jeugd met het LIJ², het Landelijk Instrumentarium Jeugdstrafrechtketen) een vindplaats zou zijn voor multiprobleem casuïstiek en dat na de afdoening bij ZSM deze zaken bij het Veiligheidshuis gemeld zouden worden om een integraal plan van aanpak te krijgen om recidive tegen te gaan. Die stroom komt niet op gang. Waarschijnlijk omdat er nog teveel gedacht wordt in 'zaaksafdoening' aan de ZSM tafel en te weinig toekomstgericht (hoe houden we deze persoon uit de justitieketen) en samenlevingsgericht (hoe ontlasten we slachtoffer en buurt) wordt gekeken.

"Ook komen zaken die buiten ZSM vallen - o.a. high impact casuïstiek vanuit het themateam van het Openbaar ministerie - niet bij het Veiligheidshuis terecht", aldus meerdere respondenten.

Een manager van een Veiligheidshuis verwoordt het als volgt: "ZSM staat voor een snelle en betekenisvolle afdoening. Het betekenisvol afdoen, staat regelmatig onder druk. De buffer aan zaken moet worden afgebouwd en dit gaat soms ten koste van de investering en weging in de contextinformatie. Doordat hiermee op de ZSM-tafel een onvolledig beeld van de verdachte wordt gepresenteerd, kan dit ook betekenen dat de zaak niet als complex wordt ervaren en dat er daarmee geen routing naar het Veiligheidshuis plaatsvindt. Dat is niet goed voor de veiligheid. Een afdoening van een zaak is vaak een korte termijn oplossing, terwijl een persoonsgerichte aanpak in het Veiligheidshuis een aanpak betekent op de criminogene factoren. Dit laatste biedt bij een juiste analyse een meerwaarde voor de veiligheid in de wijk. Van groot belang voor een juiste weging van de problematiek van een verdachte is de informatie van de gemeente. De gemeente heeft de beschikking over essentiële informatie over de vrijwillige trajecten die op een verdachte zijn ingezet, de gezinssituatie, het inkomen en de

² Het LIJ, Landelijk Instrumentarium Jeugdstrafrechtketen, is ontwikkeld voor jongeren van 12-18 jaar die met politie en justitie in aanraking komen. Het LIJ berekent het recidive risico en geeft een profiel van aanwezige beschermende en risicofactoren en eventuele zorgsignalen. Op basis daarvan kan worden bepaald welke strafrechtelijke aanpak en eventuele zorg de jongere nodig heeft. Het doel van het LIJ is om voor de jongere die aanpak te kiezen die recidive voorkomt.

school/werk/dagbesteding. Deze informatie biedt een waardevolle toevoeging op de informatie van de strafrechtelijke ketenpartners.”

Welke afspraken zijn er in het Veiligheidshuis gemaakt die als leidende principes dienen voor de instroom van zaken?

Hier wordt zeer divers op geantwoord. Bij het ene Veiligheidshuis horen instroom, triageren (proces van selectie en toewijzen) van meldingen tot de kerntaken van het Veiligheidshuis, bij een ander juist niet. Daarnaast kan het zijn dat triageren wel 'onder het dak van het Veiligheidshuis plaatsvindt', omdat het de vindplaats is van ketenpartners die nodig zijn bij triage, maar is het geen kerntaak. Alleen casuïstiek die voldoet aan het criterium van complexe problematiek (soms vastgesteld door een weegploeg) wordt dan in het Veiligheidshuis in een zgn. focusoverleg of casusoverleg opgepakt.

Daarnaast zijn er Veiligheidshuizen die ook enkele vaste casusoverleggen kennen op thema's (bijv. veelplegers, ex-gedetineerden, persoonsgerichte aanpak van HIC plegers).

Wat is de procentuele verdeling van aangedragen casuïstiek door de verschillende partners?

De meeste respondenten kunnen slechts een grove schatting geven, omdat voor de meeste cijfers geldt dat ze niet feitelijk zijn geteld. De meeste schattingen gaan overigens over alle casuïstiek dat in het Veiligheidshuis aan de orde komt. Dus niet alleen de complexe casuïstiek wordt bedoeld, maar ook de eventuele uitvoering en/of het screeningsoverleg van de aanpak huiselijk geweld, de coördinatie BIJ-aanpak en de coördinatie van de nazorg ex-gedetineerden. Dat is een extra reden om de cijfers als een ruwe schatting te bezien. Desondanks ontstaat er wel een beeld.

De meeste casuïstiek wordt ingebracht door de politie. Dit betreft gemiddeld 42 procent, met uitersten van 1 tot 85 procent. Gemeenten dragen ongeveer 24 procent bij met uitersten van minder dan 1 tot 40 procent. Verder wordt gemiddeld door zorgpartijen zo'n 18 procent van de casuïstiek ingebracht. Het betreft een grote verscheidenheid aan zorgpartijen:

- GGD
- Steunpunt huiselijk geweld
- GGZ
- LVB-organisaties (licht verstandelijke beperking)
- Bureau Jeugdzorg
- Nazorg ex-gedetineerden
- OGGZ (Openbare GGZ)
- Jeugd Interventie Team
- Maatschappelijke opvang, Exodushuizen
- Woningcorporatie, bemoeizorg
- Centrum Jeugd en Gezin
- MEE (ondersteunt mensen met een beperking)

De partners binnen de strafrechtketen dragen gezamenlijk zo'n 16 procent van de casuïstiek aan, met uitersten van nul procent tot 85 procent (overigens betreft dit ZSM-plus, dus met gemeente en Bureau Jeugdzorg aan tafel). Het betreffen:

- Openbaar Ministerie
- Reclassering
- Raad van Kinderbescherming
- Dienst Justitiële inrichtingen

Partners van het Veiligheidshuis

Zijn alle partners (fysiek) aanwezig wanneer hun inbreng nodig is?

59% van de respondenten antwoordt bevestigend op de vraag: 'Zijn alle partners (fysiek) aanwezig, wanneer hun inbreng nodig is?' Daarbij geeft één Veiligheidshuis (van de Veiligheidshuizen die bevestigend hebben geantwoord) aan dat de aanwezigheid van bepaalde partners bij overleggen onder druk komt te staan of behoorlijk is verminderd.

40% van de respondenten geeft aan partners te missen bij overleggen.

Overigens spreekt 45% van alle respondenten als zorg uit dat de aanwezigheid van partners (als voorbeelden worden genoemd politie, OM en Jeugdzorg) in de toekomst onder druk staat, veelal uit bezuinigingsoverwegingen.

Welke partner(s) is/zijn niet (fysiek) aanwezig wanneer hun inbreng nodig is en wanneer wordt deze partner dan gemist?

Het meest genoemd worden daarbij het OM, reclassering en politie, direct gevolgd door jeugdzorg en (met name kleine) gemeenten, GGZ en verslavingszorg. Er kan echter als conclusie worden getrokken dat er geen rode draad te zien is (verschillen zijn te miniem) waar het gaat om welke partners bij welke overleggen gemist worden. In elke regio betreft dit een verscheidenheid aan partners en ook een verscheidenheid aan overleggen (zowel bij triage, casuïstiekoverleg en overleg buiten reguliere vergaderingen om).

Als een partner niet fysiek aanwezig is, betekent dit niet altijd dat diegene geen bijdrage levert. De bijdrage kan ook digitaal zijn of beperkt tot bepaalde momenten. Een aantal respondenten merkt hierover op dat de kracht van de ketensamenwerking op complexe problematiek echter niet alleen zit in de informatie die de ketenpartners (digitaal) met elkaar delen. Door de aanwezigheid van alle ketenpartners is de kennis over alle interventies beschikbaar en is het overleg een mogelijkheid tot creatieve oplossingen. Bij complexe problematiek zijn reguliere interventies niet altijd voldoende. Er dienen dan sterke operationele afspraken gemaakt te worden, er moeten creatieve oplossingen worden bedacht en er moet operationeel draagvlak en urgentiebesef zijn. De vraag is ook of de aanpak dan ook gaat landen, aangezien er mogelijk interventies worden gewenst van partners die niet aanwezig zijn. Het is lastig om voorafgaande aan de bespreking van de casus al inzichtelijk te hebben welke partners er aanwezig moeten zijn.

Hoewel soms partners letterlijk minder aanwezig zijn bij overleggen is er ook een tendens waarbij partners weliswaar structureel hun bijdrage leveren, maar dat de bijdrage beperkt wordt tot overleggen en bijv. niet meer fysiek structureel een of meerdere dagen per week aanwezig zijn.

Conclusies

De Veiligheidshuizen maken in lijn met het Landelijk Kader Veiligheidshuizen een ontwikkeling door naar het focussen op de behandeling van complexe, ketenoverstijgende problematiek. Bijna alle respondenten (96%) geven aan dat zij dit kader volledig of grotendeels volgen. Toch wordt door 40% van de respondenten opgemerkt dat gemeenten ook andere behoeften stellen die wellicht niet in het Landelijk Kader passen. De respondenten vinden dat legitiem aangezien gemeenten voor een groot deel het Veiligheidshuis financieren. Daarom wordt het kader veelal beschouwd als een leidraad en niet als een keurslijf of verplichting. Ook al omdat uniforme criteria niet altijd eenvoudig toepasbaar zijn bij elke situatie. Een meerderheid (70%) van de respondenten vindt dat het Kader voldoende handvatten voor de praktijk biedt.

Een aantal ontwikkelingen is van wezenlijke invloed op de functie van het Veiligheidshuis. Dit betreft o.a. de decentralisaties en de herinrichting van het sociaal domein. Zo is dus het sociaal domein nog niet overal gereed om de minder complexe casuïstiek - die volgens het Landelijk Kader niet hoort binnen het Veiligheidshuis - over te nemen.

Verder droegen een paar respondenten als knelpunten aan dat GCOS (het casus ondersteunend systeem van Veiligheidshuizen) niet is afgestemd op de systeemgerichte aanpak/maatwerkaanpak en melden zij knelpunten over privacywetgeving.

70% van de respondenten herkende het beeld dat casuïstiek het Veiligheidshuis niet bereikt, terwijl het wel complexe, ketenoverstijgende problematiek betreft. Vooral doorverwijzing vanuit ZSM vindt minder plaats dan mag worden verwacht. De reden die door de respondenten wordt gegeven is dat er waarschijnlijk nog teveel gedacht wordt in 'zaaksafdoening' aan de ZSM tafel en te weinig toekomstgericht (hoe houden we deze persoon uit de justitieketen) en samenlevingsgericht (hoe ontlasten we slachtoffer en buurt).

40% van de respondenten geeft aan partners te missen bij overleggen. Het meest genoemd worden daarbij het OM, reclassering en politie, direct gevolgd door jeugdzorg en (met name kleine) gemeenten, GGZ en verslavingszorg. Overigens spreekt 45% van alle respondenten als zorg uit dat de aanwezigheid van partners (als voorbeelden worden genoemd politie, OM en jeugdzorg) in de toekomst onder druk staat, veelal uit bezuinigingsoverwegingen.

Uitvraag en onderzoek uitgevoerd door:

Bureau Regioburgemeesters
Postbus 20305
2500 EH Den Haag
info@regioburgemeesters.nl
Telefoon: 088-6998878
www.regioburgemeesters.nl

augustus 2014

Regioburgemeesters

